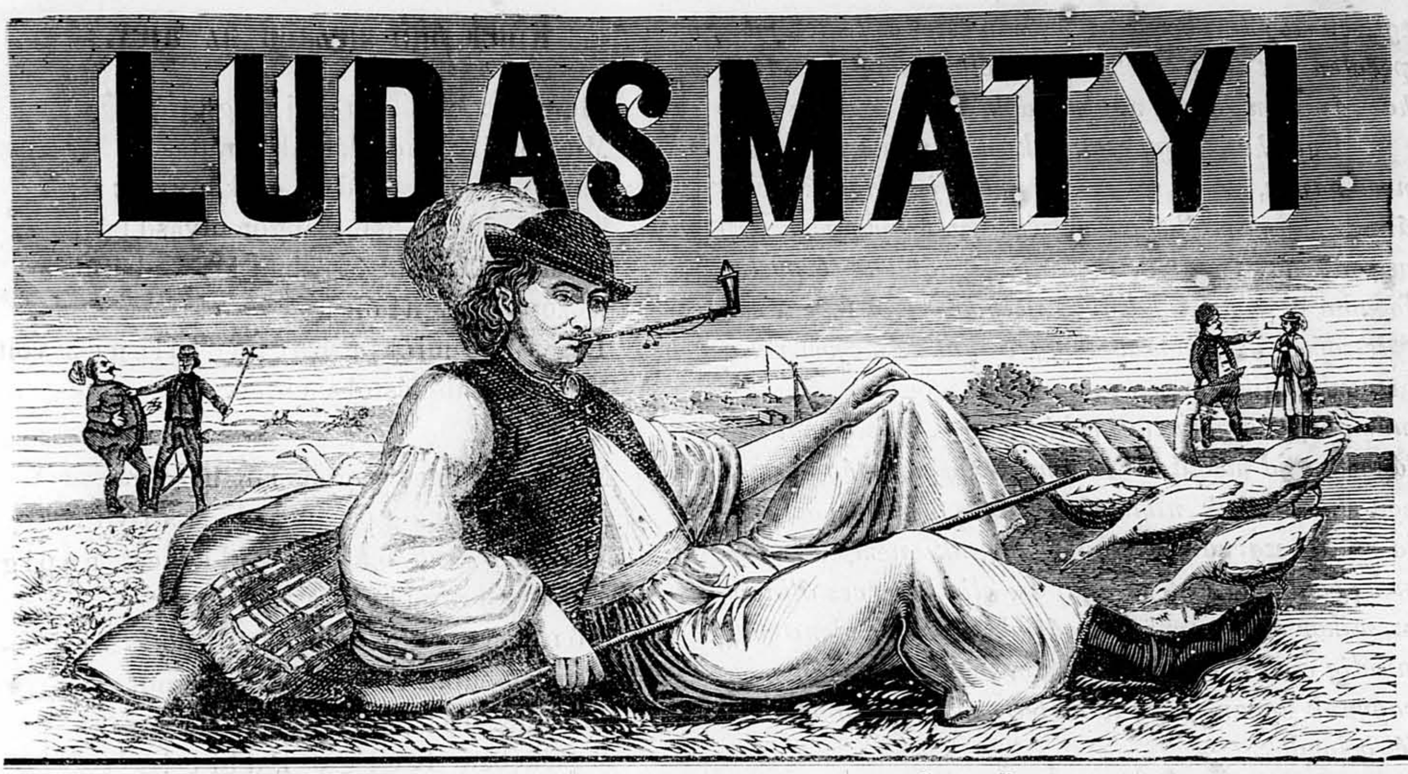

IV. ÉVFOLYAM. Megjelenik **minden vasárnap.** Ára **3** hóra **1** frt. **50** kr.	Az előfizetési pénz a **kiadó-hivatalba** ***Városháztér 6. szám*** alá küldendő.	**Pest, jan. 9.** 1870. **2. szám.**	**GYŰJTŐKNEK** **öt előfizető** után **tiszteletpéldány jár.**	***Szerkesztői iroda:*** Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely LUDAS MATYI-nak van szánva.

Eredeti levelek.

Édes komám Matyi!

Az árgyélusát ennek a kutya világnak, csak hiába beszíl az okos ember, nem hallgat arra senki. — Meg montam mán egyszer, hogy — nem szeretem én azt, mikor az asszonyok magokba kószálnak a világon szanaszít.

Ott van a példa rá Napóleon ténsasszony császárné ü felsége, mikor Egyiptomba járt a török király aljánál, akarám mondani az alkirálynál, hát az alkirály egyszeribe olyan pártát ajándékozott neki, hogy megirt a bolondok közt is három billió forintot, csak ilyen komisz rongyos bankóba is mint mienk, hanem oszt ü felsége, nem akarta magát hírbe hozni, hanem vissza atta, annak a sok felesígü alsó királynak, mer hát vót annyi esze, hogy majd megkérdte vóna tülle az öreg apjuk otthon, hogy hát „ni annyuk! hun kerested ezt a derága bírliántomos pártát, a mi csak szüzjányokat illet meg?

Hát csak arra hoztam ezt fel komám, hogy mán az én eszem szerint egy se kóser asszony az olyan, a mék jobban szeret a maga cselédjei társaságán kivül jönni menni idegen országokba.

Mán hiszen isten ne vegye bünül tüllem, osztán hát Szabó Gallér fiskárius uram se aprehendáljon meg érette, ha annyit mondok, hogy hát, bion komám jobban szerettem vóna én is ha a mi szíp császárné felsíges asszonyunk se ment vóna oda, talián országba össze komásodni a pápával. Mer hájszen nem kitelkedem én abba, hogy meg marad a mi szíp gyönyörü császár asszonyunknak a becsülleti, egísz le a lába kis ujja körme feketijeig, de azír, mindítig a mondó vagyok én, hogy teremtutse fíltem én a fejír cselédet, mind a paptúl, mind a katonátúl.

Hejj az árgyélusát annak a papnak meg a katonának, mindegyik veszet feki fegyverrel van az ellátva, mer hát a katonának az igaz, hogy vasbúl van a gyilkoló szerszáma, de azír a pap fegyvere még is veszedelmesebb, holott az nem is vasból van, hanem mizes mázos fariuzeus hangú szavakból és kárhozatos tudományból, a melyet ha a becsületes szelíd lilek meghalgat, menten elkárhozik tülle. — A katona fegyvere csak a testet sérti meg, de a pap fegyvere,

egiszen megöli a becsülletes józan eszet és lelket, mán peéglen mit ír a test lílek nélkül, ugyi komám? hát tán nem igaz a mit mondok?

Ugyi hát, hogy csak nekem is van eszem. Hanem pajtás, szó a mi szó, de még is nagy úr lehet ám az a pápa, hogy ű felsége, az a gyönyörű szíp asszony a mi császár asszonyunk hát úgy térgyelve fogadta el a maga házába, peig hát az a feki nímèt füleszopós azt monta, hogy annak is majom vót a hetvenhetedik nagy apja. — Azt mondom én komám, hogy a feki tudna kiokosodni ebbe a mai világba, majd meglásd komám! hogy jön még egyszer egy olyan másik nímet füleszopós, a ki meg azt fogja ránk, szarvas marhák vagyunk, nem is majmok; egye fel a feki, pajtás, elig keserves állapot az, mikor akár mere vizsgáljuk a dolgok menetelét, mindig csak oda térünk vissza, hogy csakugyan nem vagyunk ugyan nígy lábú barmok, de alig ha nem fél bolondok.

A mult héten irtam komám, hogy ha megakarok csömölleni, hát csak az Esti lap ujságot olvasom el, na pajtás bezzeg leltem mán ennek párját, hanem ettül mán megse csömöllök, hanem csak szánom azt a szegíny nípet a meiknek azt sillabizálni kell, olyan ordináré módra beszil nyomtatásba, mintha csak barmokkal vóna dóga. — na de az én közösügyes gulyámba jár is mán ilyen ujság, osztán mikor végig szillabizálják, hát rádásúl meg is eszik, hanem bezzeg nem is hízik tülle egy sem, ette vóna meg a feki az ilyen gyalázatos takarmányt, papnak való büti eledel e komám nem egyéb.

Hát azok a magnás urak csakugyan bele szerettek a botba, — azt a kutyafáját ű kemeknek bion szeretném is a farokra rakni sorjába mindegyiknek. Elhidd pajtás, hogy eddig azt mondták a parasztról, hogy a való a bot alá, mer hát miveletlen buta, hanem mán én egyátaljába nem sok különbsíget tudok tenni ezek szerint a paraszt meg a mágnás közt, hanem ha még is igazat kell mondani, hát csak annyit mondok, hogy a mirt annyira szeretik a botot, hát nagyobb parasztok ük mint mink, osztán ha mán annyira pártoskodnak a bot mellett, hát én bion nem bánom, hadd mérje rájok a mindenható úgy, hogy holtig sajogjik a torkán mindegyiknek a helye — te se bánod ugyi?

Szerbus komám.

K a r a k á n M a r c z i.

Kinek mit hozand az ujév.

Elmult az ó . . . s te uj megjöttél!
Mit hoztál? hadd lássuk? mutasd!
Tárd fel a j ö v e n d ö n e k könyvét:
Tartsd elénk s fennhangon olvasd!
De megállj elébb! . . . had köszöntsünk.
Hozott az isten! óh h e t v e n!
Légy jobb mint a h a t v a n k i l e n c z volt,
Minden csalódástól menten.

Mit hoztál hát? vagy is mit hozol?
„S z a b a d s á g o t neked M a t y i!
Várj még csak ö t v e n k i l e n c z n a p i g!
Ekkor k i n y i l i k a d u t y i! —
L ó n y a i n a k hoztam . . . . . no . . . izé
Nem mondom meg épen, hogy mit,
Majd meglátja ugy is n e m s o k á
A székében K e r g e P a l i t“!

„R a j n e r n e k: hoztam egy kis r e m é n y t
S z e n t e n d r e i k e r ü l e t r e, —
Ha ugy nem jár mint járt Gorové!
Könnyen ráállithat ilyenre!
A n d r á s s i n a k: két Mileticset,
H o r v á t n a k három I r á n y i t,
G o r o v é n e k: zarva megyibul
Egy kis f e n y ő m a g o s g u t y i t“!

„M i k ó n a k a W a r i n g t e s t v é r e k
Adnak majd szép ajándékot,
F e s t e t i c s n e k a Hofbiróból
Küldenek c z i f r a j á t é k o t. —
B e d e k o v i c s is kap valamit,
A d é l s z l á v p r o p a g a n d á t ó l,
Kivált ha nem tud szabadulni
A b é c s i K a m a r i l l á t ó l“!

„E ö t v ö s n e k — ezt igen szeretem —
Ennek kedves jókat hozok —
Három—négy B r u n n e r, ez ugy hiszem —
Nem lesz ő méltóságának sok!
Pár ezer barát, püspök és pap,
— R ó m a i ó s ö t é t s é g g e l, —
Hozzá ugyan annyi apácza
Járand a miniszterséggel“. —

„Az öreg Franzl tyatyikának:
Száz darab ordinér szivart,
A mért ily szép gyönyörüséges
Köznyügös állapotban tart!
Báró Lágykemény Sigismundnak:
Kilencz portio böftököt, —
Kuhnnak: friss kapszlit, hogy ne mondjon
Werndl puskája csütörtököt.“ —

„Wahrmannak: ujdon okulárét,
Hogy azon jobban meglássa:
A börzei dagály és apályt,
S jó e Menyus számadása? —
Zsedényinek: megujult szivet,
És megszentelt akaratot,
Hollán Ernőnek Otlet van Mons..
Küld negyvenezer forintot.“

„A hét vitéz bátor férfinak:
Egy jó hosszu nyelü dárdát;
Melyel bátran megijeszthesse
Lónyai számadás-nyulát.
A fiskusnak: vesztett pöröket,
És kifizetetlen kontot,
Kilencz forintot és nyolcz krajczárt,
Mit a Matyi nyakába rótt!“

„Nyuszt Jóskának: majd a Deák-klubb
Eszközlend valami ordót,
Hogy a multkor tölteni segité
Azt a feneketlen hordót. —
Snasz Kati és Szabó Niklausz,
Még egy-egy hivatalt kapnak,
Tót Vilmos is nagyot ugrik majd:
Ha még egyet neki adnak.“

„Pater Tritytroty, s páter Makútyi:
Kap négy—öt unoka húgot. —
Pulszki is még egy Csernátonit,
Ki önt alá forró lúgot. —
Nektek is hős muszka-vezetők!
Kijár napjain ez évnek..
Az, mit a szentmiklósi ember
Testált egykor béresének!“*)

*) Midőn a szentmiklósi ember haldoklott, eltestálta mindenét gyerekeinek, s bérese is kivánván valamit kérdé: „hát nekem mit testál gazd' uram“? „nagy sz. . t édes fiam“ mondá a gazda. —

„Böze Jancsi: uj finánczokat,
Pofabocskort Lapu Berczi,
Hogy lehessen eztán még jobban
Naponként orcátlankodni. —
Páter Szilágyi Abzúgiut
Kap két regement vén kofát,
Kikkel Pesten felállitja a
Felekezeti iskolát!“

„Bájszt uram is szépen megkapja
Ez évben a száz-milliót, —
A mint kedve szottyan majd össze-
Hivni a delegátiót.—
A felső-ház: kap ötven botot,
Kaucz: soksorozó táblát,
Királyi: egy hosszu gérokkot,
Urvári: napló—iá—dát!“

„Koneknak majd páter Tritytrotyhoz
Szent-Gergely rendet-e, vagy mit?
Mi majd szörnyü nagy dühbe hozza
Török Jánost és Lonkait. —
Magyar-állam kap hónaponként
Mosdatlan czikket, nehányat,
Szabad-egyház pedig kinyeri
A polgári házasságot!“

„Rákosi Jenő: a reckformhoz
Igen kevés prenumeránst,
Trefort: pápai czizmadia
Czéh-gyülésre egy meghivást. —
Pesti Napló: kap majd Mentiris
Városból egy bizalmi
Adreszt, a mért az igazságot
Jól eltudja csavargatni.“

„Háth én mith kapokh?““ kérdi egy hang,
„„Mond megh khedves oj eszthendö““
„Azt mit eddig, — az illetőktől
Telik piszok elegendő,
Csak ugass, harapj, mocskolódjál,
Érted te ezt Borsszem Jankó!
Ez évben is ó nefélj kijár
Számodra a subventió. —

Bögös.

Illusztralt népdal

Andrássy (keseregve dalol.)

Verd meg isten azt a papot,
A ki minket öszve adott;
Soha sem szerettük egymást
Még is ránk adta az áldást.

Pattantyuk.

Kecskeméten a törvénytelen gyermekek számbavételére kiküldött bizottság azon szomoru eredményre jutott, hogy azoknak száma tulságosan is sok.

Hát ki kell toloncztatni a városból azt a sok menkő menyecske gyóntató francziskánus barátot, mingyárt kevesebb lesz a . . . zabigyerek.

Azt halljuk, hogy Festetits minisztor ur uj rendkereszteket készittet.

Lesz hát alkalmunk szemlélhetni nem sokára uj keresztezett mamelukokat.

Találós mese.

Ötödfél láb magas az egész termete,
Tokáját és háját jól megeresztette ;
Oldi zsódért eszik, gyüdi sillert iszik . .
Pipaszónál napról napra jobban hizik.
Esperes lett volna . . bár csak ne lett volna!
Baranyai traktus oly zavart nem volna.
Az eszének felét ott Luzsokon tartja . .
Másik felét birja Szent-Mártonnak papja.
Siklós s Gyüd hegyein ő magát jól érzi,
Kivált ha a fogát egy kicsit megvérzi.
Együgyü a neve, tudja ő, tudja más . . .
E mese kiről szól? mondja meg kend András!

Fiam Pali.

A kóter szamara.

Sok szamár van Váczon, de egy sincs oly okos, mint ez a taligás szamár, mely a kiszabadult sajtóvétségesek málháit — ha van mit — szállitja a vasuthoz vagy gőzhajóhoz. Most épen a Scorpio kufferjét szerencsés a vasuthoz fuvarozni, tehát széles jó kedvében nagyokat ordit.

A taligán fentülő vitéz lovag, kinek nagy kedve jött most magát megszamarogoltatni, szinte nevezetes egyéniség; quondam leibhuszár a muszkaführer „eminencziás“ Forgács Antal grófnál, később a provisorium alatt „egy szarvu zsandár,“ jelenleg az államfogház felügyelő káplárja, zegyéb semmi.

No de csupán ez a három fényes tulajdon is épen elég arra, hogy a Ludas Matyiban meglegyen örökitve, mind a szamár, mind a káplár. Seczko jedno . . mondja a tót.

Adoma.

Pálfy Mór a boldogult helytartósági világban fürdőre utazván, ezen esemény hivatalos körözvényekben tudattatott a megyékkel.

Hont megyébe is megérkezett egy csomó körözvény, mit a főjegyző, — látván hogy többnyire szökött fegyenczekről, s nehány lókötőről szól, átadott irnokjának, hogy irja rá mindenikre, miszerint „elfogatás esetében a megyeházához bekiserendő.“ Az irnok is feleslegesnek tartván az átnézést, csak rá vezeté mindegyikre a főjegyző szavait, s expediálta a szolgabiráknak. Képzelhetni a szolgabirák álmélkodását, midőn eme körlevélre : „Hivatalosan tudattatik a t. megye közönségével, hogy Pálfy Mór helytartó ő excellentiája fürdőre utazott“ — ez volt Hontmegyétől indorsalva: „Elfogatás esetében a megye házához bekiserendő.“

Viszhang Andrássy palotájában.

Egyedül vagyok-e? Nincs itt senki ki rám figyel? — figyel.
Hangot hallok. — Ki az? Miféle lény? — én.
Ah! te vagy az viszhang? Ugy-e tőled valamit kérdezni lehet? — lehet.
Meddig fog fönállani a magyar haza? — soká!
Hogy nekem a szerencse kedvez, négy éve csak? — csak!
Mondják, hogy két év mulva engem elhagy? — elhagy.
S mi lesz akkor belőlem, én azt nem tudom? — tudom,
Tudod? Mit értsek tehát ezen dologból? — elbukol.
Átkozott viszhang! Hallgass, mert fejem elbódul! — lódulj!

Róma.

(Parodia.)

Hullatja levelét vén századunk fája,
Buta sötétséget temet el alája!....
— Róma alatt jártam, ijedten megálltam,
Egy lehullt levélre azt irva találtam:

Sötét Vaticánra néz a világ kérdve:
Mit akar szent Péter összeszaladt népe?
Zsinatolni talán? rég zsibongott szegény —
Apja örökségén, szép Olaszhon földjén.

Kis Tiberis sikján Angyalvára felett
Kitüzték a zászlót ágyudörgés mellett.
És az örök város! Pius szent királyi
Lakhelye ősfényben — usznak palotái.

Nem szorúl bástyákra, sziklavár falakra,
Henye kötömegből Péter maga rakta.
Örök üdvnek szolgál kirepitő fészkül,
Nem butaság s bünnek biztos menedékül.

Égi palotának bizonyára hinnéd,
Melyet a fúvó szél tova lehell innét,
Mintha csak az égből hullna le reája
Tündéri pompában — szent szüzi virága.

Onnét őrzi Róma nyáját hiven, békén;
Szeliden országol — hivő nemzetségén:
Tesz egyenes törvényt mint apa mindennek,
Ül lakomát vigan, áldozik Istennek....

Egy nap — ma, — köréje rendelte a főket
Dogmát kalapálni — összehivta őket;
S gazdagon aranyban telepedtek sorban
Püspökök és érsek' szüzies táborban.

Ott vala im „János“, — Dániel' királyfi, —
Fehérvári, Pécsi — szent szék daliái:
Kalocsai érsek, Nagyváradi táltos
S rengeteg publicum közt a „Magyar Álmos“.

Végül több testvér még, s idegenek rendre —
Hátul ülének le diszes kerevetre:
S herczegek s a félék mind meg annyi jámbor,
Csak egyedül nem ment: Emanuel-Viktor!

Öszvegyülekeztek — ezek és a többi
A „hivők“ apái, a papoknak főbbi...
Fényével a homlok mind szegül Piusra,
Megnyitó beszédét mint kegyesen fújja.

„Az öreg Istennek adassék tisztelet“
Ki szent szekerén jár édes fija mellett;
Elűzi a rosszat lángtollú nyilával, —
Jókra viszont jót ád két teli markával.

Tanácsot az ember kell hogy csak itt leljen...
Csalhatatlan szentnek tegyetek meg engem!
Ide — oda Páris... Veszett Hiacinthe
Elviszi mind a szél Döllinger mentibe!?

Ki meri mondani: nem igaz, nem jó lessz, —
Egyház vagy magamra talán vészhozó lessz.
Nyilat is kilőjjük mindennapi példa!
Nápoly nem veri le — eretnek bősz csorda!

Akkor aztán megyünk, rohanunk előre!...
Isten igazságát hirdesd házam őre!
Vak marad a hitlen: gyászolva siratja
Sötét őseinek sötét gondolatja.“ —

Örömmel a máglyát maga Pius gyujtja,
Összetódult tömeg égre kezét nyujtja.
Körben, — karikában zendül magas ének,
Rá orgona, chorus hévvel felelének.....

Szóllna talán néhány... hanem osztán másra
Fordultak az elmék vidor áldomásra:
Éjfélig örömmel ittanak és ettek,
Kegyes friss adomán jó izün nevettek.

(Vége következik.)

Ciconia.

Fehérmegyei krónika.

Kukorelli Friczi levele, Csimázi Lőrinczhez.

Ugyanseag számlálják a nibet parádom uram! mindenfelé. — Mokszámlálják hány a dót, hány a nimed, hány a magyar, rácz, oláh, örmény, czinczár, punyefácz, sogait, és a döbbi. — Hanem paradom! mosd már edj

más rajda a lagosság izs meg fán Magyarországon, — nem csag a régi — mosd már parádom, a nagy szapadság és destvériség gimontása áldal, egy uj nípfaj is geledgezett Magyarországon, — dudniillig,— a m a g y a r-o s z t r á g faj.

Faljon a pélügyminiszder, csináldadott e, ezen uj níbfajnag egy gülön ruprika a níbszámlálásnál? Ha nem! aggor inderbellálok pélügyminiszder, bénzügyminiszder, s az egisz ingompani, hogy enneg rögtön edj gülön rupriga mekcsináldassanag, merd mosd már zsogan léfén o s z t r á g-m a g y a r o k, a gönyörü gözös-üges dőrfényeg érdelmipen, mekgivánhadjuk, hogy mi gik o s z t r á g-m a g y a r o g fagyunk, egy gülön ruprigápa azzendáldassunk.

Hizem, parádom! hogy Teák Verenczneg sincs ez ellen gifogása. Te én mek is gifánok, hogy mint a g ö z ö s-ü g e s algotmány áldal geledkezett uj nípvajnak egyik lekpuszokóbb dagja, enkem zsemmiféle nibösszeirgálló peamter, máshofá ne írjon, mind az o s z t r á g-m a g y a r o g diszdességes ruprikájápa.

Parádom Lenczi! Olvasdam a m u s z g a f e z e d ö k s mázs, eszeghez dardozó, uri emperek nefeit. De parádom! Cziráki János ü excellendziája nefét, nem olfastam éppen az uri gombaniápan. Petik ez a terik ur izs, egyig gidűnő dagja folt azon gönyörü síges dársaságnag, a mely muszga sekitett fezérelnyi erre a repellis Magyarországra.

Dehát ü excellendziája izs mekértemel egy gis benzió.

Merd parádom! szó — a mi zó, — hun folnáng mi mosd, ha ezeg a terék, pecsüledes uri empereg pe nem fezetig a muszga armadi? Mekedteg folna ezeg a féres száju madjarok penünket nyerzsen. — Dehát Cziráki Jánosnag izs gi gell atni, a mi negi, mint muszga-gomiszszárnag dukáll. — Te hizem izs, hogy ez a ju, áltott Andrási gurmány kondusgodik izs ü excellendziájárul, a Jánus Czirákiról, merd az mek kell fallanyi, hogy ily empersíges gormány nincs döbb az adlanti Óceánik. — Én parádom! azt kondultam, hogy ha falami polond szapadság ugy féledlenül meg gyün ezegneg a madjarognak, mind füsdre ragnag pennünkneg a pörit. Bedik te hogy! mosd izs csag negünk áll a filág! Azog betik gik basszív ellendálláspan fárdák a süld kalamp, meg a Karipáldi, — azogé mosd is az üres darisznya, meg a reszedfüge.

No hád ilyedéngéppen gi ne szeredné ezt a ju Antrássi gurmány? Jó mi negünk ennek a göpönyekje alatt szép Magyarországon szetni az ebret, s azt tanolkatnyi:

„Ék a kunyhó, robog a nát,
Zoritsd hozzát azd a parnát.“

Kukorelli Friczi
fináncz gomisször.

Mi a közösügy?

Haza állitott a karácsonyi szent ünnepekre a pesti jogász tetőtől talpig osztrák magyar öltözetben.

Az apa csak bámulta, hogy minő barázda billegtető urfi lett az ő fiából, végre is megszóllal:

„No fiam! hát haza jöttél?“

‚Haza bíz én, édes apám‘

„Hát mi a feki fránya viselet ez, a mivel ugy elcsufitod magad?“

‚Szja, édes apám! ez most a módi, a közösügyes viselet.‘

„A közösügyes? sokszor hallám már fiam ezt a szót, ha már neked a viseleted is az, magyarázd meg nekem, mi hát az a közösügy? mert én nem értem.“

‚Jól van édes apám! mingyárt felvilágositom én. Látja rajtam ezt az ujdonat uj frakkot.‘

„Látom édes fiam, nagyon szép, két farka is van, derága lehetett a.“

‚Nohát édes apám, ezt a frakkot én csináltattam s én viselem, hanem a szabó kontót édes apámnak kell kifizetni. Ez a közösügy. Érti most már?‘

„Ühüm, kezdem érteni, egyen ki a feki frakkoddal együtt.“

Szeretet fillérek.

E lapok kiadó tulajdonosa Mészáros Károly 600 frt pénzbirsága költségeinek fedezéséhez járult :

Malatinszki János főhad. 1 frt, Farb Károly 1 frt, Farkas Kálmán 20 kr, Ballanda Jakab 10 kr, Komits Mihály 10 kr, Csermák Lajos 10 kr, Kiss Lajos 10 kr, Steiner Gyula 10 kr, Brana Simon 10 kr, Hohen Mihály 10 kr, Findira Imre 10 kr. Egy névtelen 10 kr, Beke Gábor 10 kr, Hanek János 10 kr, Jech János 10 kr. Krispis János 15 kr, Dalláky Mihály 10 kr, Hasko Péter 10 kr, Gotter József 10 Prhaszka Ferencz 10 kr. Haiczing Imre 10 kr, Hermann Grinfeld 10 kr, Kassay Samuel 10 kr, Molnár Gyula 10 kr, Csizmadia Imre 10 kr, Ortosnek Imre 10 kr, Kellemen Sándor 20 kr, Rehon Mátyás 10 kr, Rompula János 10 kr, Szajfert Ferencz 10 kr, Stelczer József 25 kr, Vágó Sándor 10 kr. Összvesen 5 frt 50 kr.

Fogadják a szives adakozók a fogságot szenvedő őszinte köszönetét.

A kiadó-hivatal.

Discursus
Mihály gazda és Iczik szomszéd között.

M i h á l y g a z d a : Nini szomszéd ! látta e már, mivel kedveskedett Tökszem Jankó előfizetőinek uj évre? az egész lap azzal van tele: „h o g y a n t e r e m a B o r s s z e m J a n k ó?"

I c z i k : Pittze gepore . . kár volt anyit fáradni a Jankó lébennek, hiszen a Ludas Matyi még mult év 29-ik számában bemutatta már a publikumnak, hogyan terem a Borsszem Jankhó, mikor a szemét dombon kaparászó khakas khipottyantja.

M i h á l y : Hát a Tökszem Jankó rajzoláját látta szomszéd kipingálva ?

I c z i k : Láttam, hallja khend, takaros egy cseh ficzkó, csak hogy nem jó volna terhes aszszonynak megcsudálni.

M i h á l y : Hát aztán őkeme is a majomtól származott ?

I c z i k : Nem bíz a szomszéd, hanem a sündisznótól, legalább annak a fajnak szakasztott mássa.

Ludas Matyi gyors postája.

V a s v e l l á n a k : a „baranyai paprika megtalálná trüszögtetni olvasóinkat, az a macskatréfa magunk között megjárja, de nem a publikum elé való. A jobboldali levest elvárjuk, csak nyakleves ne legyen.

S a l a m a n d e r n e k é s t ö b b k a p a s z k o d ó f ü z f a p o é t á n a k : Uj évi köszöntőkből, tripla dózist kapott közönségünk, az önét tehát, meg még vagy hármat átadtuk . . a papirkosárnak.

T ö k s z e m J a n k ó n a k ! Szerbusz öcsém Jankó ! tisztelem a principálisodat azt a borzast, mond meg neki, hogy ha marad még egy kis udvari pomádéja, azzal smirolja be Klicsnek a szája szélit, ne sz . . ral.

Főszerkesztő és kiadó laptulajdonos: MÉSZÁROS KÁROLY. Felelős szerkesztő: KARAKÁN MARCZI.

Nyomatott Kunosy és Réthy-nél Pesten, (váczi-ut 9. szám alatt.)